

Factors de Guariment

Capítol 9 de “La Ciència Cristiana, l'Ensenyament Clar i Just.”

Continguts

Introducció
L'Orbament
La Follia
El Càncer del Fetge
La Infecció: Què és i com Treballa
La Diabetis
La Malaltia de Bright
El Goll
L'Hernia
El Cotxe Fa Pana
Es cala foc
Fora de Lloc
Mal Negoci
Males Collites
El Temps
L'Herència
El Reumatisme
Els Gèrmens
L'Alcoholisme
Altres Falsos Desitjos
Els Paràsits
L'Obstetrícia
Les Dents
Malaltia del Cor
L'Eczema
La Passa
Un Cas sense Nom
Conclusió

Introducció

Per presentar, fer una anàlisi de tantes fases de la creença humana com es pugui, i ensenyar com fer servir el poder redreçador de la Veritat, emprant

arguments, analitzarem de manera adient tot un seguit de clams de malalties.

T'adonaràs, tanmateix, que l'anàlisi final de cada cas mena a una sola conclusió, és a dir, que *allò que sembla* el clam de fet realment no és el clam.

També, t'adonaràs, que cap argument, per si mateix i en si mateix, no destrueix el clam.

L'únic propòsit de l'argument és deixar ben clar el fet que el testimoni o l'evidència dels sentits materials no és la dificultat bàsica.

Malgrat això, cal, tanmateix, *“fer servir l'argument mental a la pràctica del guariment Cristià fins que puguis guarir instantàniament sense argument, i només per l'Esperit.”* (Mis. 359:5)

La Sra. Eddy, tanmateix, no volia pas dir amb aquests mots, que cap argument en si mateix i per si mateix pogués acomplir el guariment.

No podries ser conscient de res del què saps, sigui bo o dolent, si no es presentés com un estat mental o de consciència.

Es presenta l'argument, per exemple, que quelcom no rutlla; que estàs malalt; que hi ha una cosa que ets fa posar malalt, etc -un argument específic sobre una cosa específica.

L'argument erroni, presentant-se com la negació d'una veritat positiva, és, com la Veritat, específic, i ha de ser encarat per l'específic argument contrari.

A les matemàtiques, un error tocant a dos per dos no es podria esmenar amb la veritat de tres per tres. La veritat específica de dos per dos n'és el requisit.

Una mentida específica és revessada només per la veritat específica.

L'argument té aquest propòsit; si no s'emprés, la mentida s'aniria fent passar per la veritat, i l'acceptaries com si fos la veritat, i **no podries veure el clam real**.

No és intel·ligent emprar un argument per quelcom que l'error no presenta

com un error específic.

Per això cal fer un diagnòstic acurat, cal reconèixer l'únic Practicant, la intel·ligència infinita com l'únic Practicant, l'únic metge. *“Quan tractis un pacient, no és Ciència tractar cada òrgan del cos. Declarar que l'harmonia és real i la discordança irreal, i tot seguit parar esment d'allò que segons la seva pròpia creença està malalt, és científic; i si el guaridor discerneix la veritat, alliberarà el seu pacient.”* (Rud. 13:18)

Encares els arguments del mal, que veus com coses dolentes, amb els arguments de la Veritat, per a convence't a tu mateix que el que es manifesta a la vista és un argument mental, dit altrament, **una suggestió**, més que no pas una cosa espatllada o que té una malura.

Cal reblar l'argument mental veritable fins que n'estiguis convençut, altrament no veuràs que el clam és suggestió hipnòtica. Tret que te n'adonis clarament, no seràs bo de revessar-lo instantàniament per l'Esperit, que és pur discerniment.

Per exemple, agafem un home que hipnotitzat, fa com si nedés en terra eixuta. S'escarrassa per a salvar-se perquè es pensa que s'anega. A la seva cara s'hi dibuixa una basarda desesperada, i tanmateix, *tu* saps que és en terra eixuta i no hi ha perill.

Però imagina't que estiguessis situat de manera que només vegessis la basarda pintada a la cara de l'home i sentissis el seu crit. “m'anego;” sense poder veure que era en terra eixuta, no quedaries convençut que està en perill de perir?

El teu primer impuls en aquestes circumstàncies seria sense cap mena de dubte, córrer a ajudar-lo.

Però al moment que hi arribessis i vegessis que no era a l'aigua, el teu pensament reaccionaria d'allò més.

De cop, ja no el miraries de salvar de l'aigua, perquè t'adonaries que actuava sota una influència hipnòtica i que **allò que li calia era ser alliberat de la creença que hi havia una ment que pogués hipnotitzar o pogués**

ser hipnotitzada.

“Ningú no pot acceptar la creença d'un altre, si no és amb el consentiment de la seva pròpia creença. Si l'error que truca a la porta del teu pensament neix a la ment d'un altre, ets un agent moral lliure per a refusar o acceptar aquest error; tu ets, doncs, l'arbitre del teu destí, i el pecat és l'autor del pecat.” (Mis. 83:12)

Com a Científic Cristià, el teu remei seria *discernir* tot d'una l'omnipresència només de la Ment única, i en la mesura que te'n sortissis, l'home quedaria allerat de la influència hipnòtica, i s'alçaria, “vestit, i amb el seny revingut.” (Marc 5:15)

Si, d'altra banda, el miressis d'ajudar per qualsevol mitjà material, com per exemple, posant-lo dret o aturant-li els moviments dels braços, t'adonaries que aniria fent el futil esforç de nedar, perquè encara estaria hipnotitzat.

El seu nedar no tenia res a veure amb l'aigua, ans era el resultat d'haver acceptat la suggestió o *creença* hipnòtica que era a l'aigua. Engolfat dins la creença hipnòtica, interpretaria que tot era aigua, i es pensaria que per salvar-se ha d'anar nedant.

En aquesta mena de casos, puix la malaltia és vista com una al·lucinació mental, hom s'adona tot seguit que els remeis materials serien inútils.

Emprarem aquest exemple sovint per aclarir les anàlisis d'altres casos, perquè cada cas fa cap en principi a l'home que es pensa que neda en terra eixuta.

No ens les podem heure de manera adient amb cap cas fins que no el veiem com una pura suggestió hipnòtica.

Si pots ser temptat de creure en una *cosa* o *condició* malalta, ets impotent per destruir-la.

Només quan tots i cada un dels casos són vistos com hipnotisme te'n fas l'amo per mitjà de la Ment. la Ment només pot operar al reialme de la consciència; mai al pretès reialme material.

És bo de fer memòria també, per evitar confusió de pensament i pors innecessàries, que tant és el nom misteriós i estrany que la matèria mèdica li posi a una malaltia, el nom només designa una simple condició anatòmica o funcional que afiguradament està espatllada.

Tot diccionari mèdic és ple de termes que potser no has sentit mai, però que quan n'entens la definició, són senzillament noms de malalties d'òrgans i funcions familiars del cos.

Per exemple, et diuen que el pacient té *trombosi coronària*.

El nom sembla prou paorós per esgarriar un profà, però és només la manera mèdica de dir que hi ha una nosa que clou les artèries del cor.

Els termes mèdics generalment amaguen el nom planer d'una part o funció del cos.

El nom mèdic no té cap mena d'importància.

Al teu argument és el nom de la part del cos que afiguradament no va a l'hora el que has d'emprar per a fer la teva refutació.

Empra el nom anatòmic senzill fins que estiguis “*del tot convençut a la teva ment*” (CiS 412:7) que no hi ha anatomia involucrada, ans que tot plegat és suggestió hipnòtica disfressada de la creença que *quelscom* no va a l'hora.

La fraseologia de la matèria mèdica, com l'activitat de la ment àvola, se n'ha sortit d'esfereir la pobre ment mortal emprant termes que són astoradors i impressionants.

Si l'anglès (català) simple fos emprat, de ben segur no s'esfereiria gens ni mica.

Imagina't un matemàtic que empra un terme particular per designar dos més dos és quatre, i un terme molt rebuscat per un error de dos més dos! El profà en fer servir els nombres podria quedar confós i esfereït.

Això és just el què la matèria mèdica ha fet en totes les seves fases. Per enlairar la seva veu per sobre de la comprensió del profà, empra noms llargs,

sovint noms llatins, que confonen i esfereïxen el pacient.

Enrecorda't que **la por és la substància de tots els casos**, i foragitada la por, la malura desapareix.

La por és la creença que Déu, el bé, no ho és tot.

La por és la negació o l'oposat suposicional del refiar-se i estar segur que el bé és, i que és *tot* el que *hi ha*.

Com s'hi diu a *Ciència i Salut*, “Comença sempre el tractament apaivagant la por del pacient ... Si te'n surts de foragitar del tot la por, el teu pacient està guarit.” (CiS 411:27) Fes, doncs, això en cada cas, de bon començament.

Amb el bé infinit com el Tot en tot, de què podem tenir por?

Emprant arguments, discerneix els fets que es presenten tocant al lloc, el temps, la substància i la llei. Un lloc, aquí. Un temps, ara. Una substància, l'Esperit. Una llei, la llei de Déu, la perfecció.

A cada cas analitzat, es dona per fet que això és el primer que fas; aquests punts, doncs, no s'esmentaran cada cop.

A *Ciència i Salut* s'hi declara, “Si per a guarir fas servir arguments, troba la naturalesa de la malaltia, cerca'n el nom, i dreça el teu pledeig mental contra el pledeig físic. Declara primer mentalment, no pas de viva veu, que el pacient no està malalt, i fes-hi avenir els teus arguments per a destruir el testimoni de la malaltia.” (CiS 412:18) “Pots variar els arguments per a neutralitzar els símptomes generals o particulars del cas que tractis” (CiS 412:6) “Tant és la creença que sigui, si hom empra arguments per a destruir-la, cal refusar la creença, i la negació ha d'abastar la pretesa malaltia i tot el que en determini la mena i els símptomes.” (CiS 418:16)

Els arguments només tenen valor per fer-nos memòria de quin és realment el clam, suggestió hipnòtica, i fer avenir el pensament amb la Ment única com el Tot en tot.

Els casos que es presenten tot seguit són només per il·lustrar alguns dels arguments del mal, i maneres de refusar-los Tothom ha de trobar la seva

manera d'argumentar. No hi pot haver fòrmules. Tingues ben clar que l'argument no és *discerniment*, ans simplement una passa que ens mena a la convicció de la totalitat de Déu.

L'orbament

Per la persona normal, l'orbament vol dir la pèrdua de la visió; però el fet és que l'orbament no té res a veure amb la vista.

La vista no és destruïda. Només sembla que s'hagi perdut perquè la creença humana ha associat la vista amb els ulls, just com ha associat l'oïda amb les orelles, el pensar amb el cervell, la sensació amb els nervis, etc.

La vista, l'oïda, el pensar, no tenen res a veure amb els ulls, les orelles, el cervell, ni els nervis.

Això és demostrat a la pràctica de l'hipnotisme. Quan hom és hipnotitzat els sentits de la víctima testimonien allò que l'hipnotitzador suggereix, malgrat el que declararien els sentits normals del subjecte.

Un altre exemple és el somni nocturn; els sentits, de fet, estan silencis, ni que el somniador es pensi que els empra tots.

En podríem fornir exemples innombrables, però amb aquests dos, n'hi ha prou per demostrar que **els sentits són condicions de la ment**, no pas de la matèria, i que la ment no depèn mai de la matèria.

Podem refusar, doncs, el pensament que ens les hàgim d'heure amb la vista i girar la nostra atenció vers els *ulls* o sigui, vers allò de què l'específica mentida n'és la mentida.

Ha quedat ben clar que la intel·ligència infinita és l'únic Practicant, i és, doncs, el Practicant, el metge, en cada cas. No ens podem permetre de perdre mai de vista aquest fet.

Allò que aquest Practicant sap és la veritat de tota cosa.

La intel·ligència infinita, abastant tot coneixement just i bo, destapa de cop

la mentida específica. En aquest cas, imaginem-nos que la mentida és tocant al nervi òptic.

Sabent tot el que s'ha de saber del nervi òptic – que és acció i perfecció eterna – el Practicant diagnostica instantàniament l'error com un clam d'un “nervi òptic mort.”

Aleshores ve la pregunta. Què n'hem de saber del nervi òptic?

Primer, on és?

Puix *aquí* és l'únic lloc que hi ha, el nervi òptic és quelcom just dins del nostre coneixement mental.

Treballa *ara* perquè aquest instant és tot l'*ara*, tot el temps, tot el moment que hi ha.

No hi ha cap ahir amb una història; només hi ha aquest instant.

Puix l'Esperit és l'única substància, l'Esperit és la substància del nervi òptic. En altres mots, **l'Esperit és el tot del nervi òptic**; el nervi òptic és, doncs, eternament espiritual i perfecte.

Quants nervis òptics hi ha?

Un, perquè només hi ha un Esperit, una essència, una *existència*.

Tingues ben present que del tot separada de la creença d'un concepte material anomenat *nervi òptic* hi ha la realitat divina, i és aquesta realitat divina que, metafísicament, sempre tens al pensament.

Si amb les teves paraules, no te'n surts de destriar ben clarament entre el concepte material i la realitat divina, en faràs una comèdia de la teva comprensió de la Ciència Cristiana.

El concepte humà de tot terme no té cap mena de relació amb la realitat divina d'aquest terme, igual que el terra de fusta on l'home hipnotitzat malda per salvar-se no té relació amb l'aigua.

Tots i cada un dels Científics Cristians ho han de saber.

El concepte humà és sempre la mentida, la negació de la realitat divina; i la negació s'ha de revessar cada cop.

Adonar-se que Déu és tot el que hi ha del nervi òptic, o de qualsevol altra cosa, és científic; però ben al revés, mirar de veure el nervi òptic, o qualsevol altra cosa com tot el què hi ha de Déu, és d'allò més perillós.

Aquest punt ha de ser emfatitzat específicament, perquè sempre costa, en emprar mots, de separar el seu sentit espiritual del concepte finit que els hi hem enganxat.

Si poses el concepte humà primer i dius que és tot el que hi ha de Déu, fas un Déu finit, i doncs, no tens Déu.

Posant Déu primer i abastant dins seu tot ésser, enlaïres tota cosa fins al Seu nivell, i evites el perill de reduir inconscientment el teu Déu al nivell de la creença humana.

Primer, doncs, troba Déu i la Seva interpretació, i segon, la Seva idea.

Puix Déu és omnipresent, infinitament perfecte, l'única llei, el nervi òptic és arreu, harmoniós, sencer, complert, complidor de la llei, i etern.

Tot el que Déu és ha de servir el nervi òptic fins al més mínim detall.

Déu, la Vida infinita es manifesta com un nervi òptic infinitament viu, sense possibilitat d'afebliment, d'inflamació ni de congestió.

La llei de Déu és l'única llei d'afebliment, d'inflamació, de congestió i d'escanyament de tot el que és dissemblant de Déu; **Déu és, doncs, la mateixa llei de preservació de la Seva pròpia presència o idea;** en aquest cas, el nervi òptic.

Tot el que Déu és, és del nervi òptic. “Fill, tot el que és meu és teu,” (Lluc 15:31) és la paraula eterna de la Ment al Seu propi pensament.

Convençut definitivament d'aquest fet, pots declarar de cor, “El nostre nervi

òptic que és al cel, santificat sigui el teu nom.”

Si no ho pots fer, no t'entabanes a tu mateix creient-te que el nervi òptic és quelcom a part del teu Déu, el Tot en tot?

Si al teu cor t'adones que Déu és tot el nervi òptic que hi ha, saps que just al lloc on el mal diria que hi ha “un nervi òptic mort,” hi ha la mateixa presència de Déu, manifestant-se com un nervi òptic perfecte i viu.

Daniel féu això quan encarà els lleons. Vegé la mateixa presència de Déu com l'únic lleó, i doncs, inofensiu.

Jesús vegé la presència de Déu com l'única mar, i doncs, com una mar tranquil·la.

Els Hebreus captius vegeren la presència de Déu com l'únic foc, i fôu la seva protecció.

La Sra. Eddy li digué a un amic que quan vegé la faç de Déu a la nuvolada, la nuvolada de tempesta s'espargí.

No és Déu omnipresent? N'és.

Déu, doncs, és vist com el tot del nervi òptic. El nervi òptic perfecte és just on sembla que hi hagi la mentida, el concepte humà del nervi òptic.

Has arribat al punt que assolires en veure que l'home nedava en terra eixuta, i t'adonares que no calia salvar-lo d'anegar-se, ans de la suggestió hipnòtica.

Aquest punt ben aclarit, t'adones que el que sembla un nervi òptic mort no té res a veure ni amb els ulls ni amb el nervi òptic, ans és el clam que hi ha una ment àvola, dit altrament, que la ment maliciosa és, com l'oposat suposicional de l'única Ment, la negació de la Ment.

Una mentida, o negació, sempre opera com una suggestió hipnòtica, manifestant-se en aquest cas com una *creença* d'un nervi òptic mort.

Tornant a l'exemple de l'home que neda, l'hipnotisme opera com una

creença d'aigua on t'anegues.

Déu, la Ment divina, opera impartint el pensament diví a l'home, just com el sol li forneix al seu raig, escalfor i claror; mentre la negació, la ment àvola, opera primer per desposseir l'home de la seva ment i aleshores controlar-lo.

Una és operació veritable, l'altra és impossible; puix amb una sola Ment, com pot una ment desposseir-ne una altra?

La necessitat de destruir la creença que hi ha una ment àvola és esmentada al verset; “La destralt ja és ran de l'arrel dels arbres.” (Lluc 3:9)

L'arrel de l'arbre del mal, com ja has ben aclarit, és sempre la creença errònia que hi ha una ment àvola; que la negació, sense revessar, és una entitat o fet positiu, actuant com si fos ment, i manifestant-se, doncs, com mal positiu.

Posa la destralt a l'arrel d'aquesta falsia *adonant-te* que només hi ha una Ment, i que és infinita; una presència, un poder, una intel.ligència; i que no hi ha, doncs, lloc per cap ment àvola, ni per ser ni per operar hipnòticament com una presència, poder, intel.ligència o qualsevol altra mentida.

Aquest *discerniment* és el guariment espontani de tot clam.

De bracet d'aquest guariment sempre hi va la comprensió que realment res no s'ha guarit; que no hi havia res espatllat que s'hagués de guarir; que **el què s'esdevingué fóu il.luminació, comunió amb la Ment única, el Tot en tot.**

En revessar la negació, el positiu es féu visible com el fet.

La Sra. Eddy ens diu a La Unitat del Bé: “*Quan he vist d'una manera més clara i he sentit de manera més sensible que l'infinit no reconeix la malaltia, això no m'ha separat de Déu, ans m'Hi lligat tant que m'ha fet bona de guarir instantàniament un càncer que havia fet via fins a la vena jugular. “Gaudint de la mateixa condició espiritual he estat bona de posar a lloc juntes desllorigades i de tornar els morents a la salut instantània.”* (Un. 7:13)

Tots els arguments callen quan un clam és vist pel què realment és – una suggestió hipnòtica. Aleshores l'exigència ja no és més l'argument, ans el *discerniment* pur.

Això és simbolitzat pel Sant dels Sants de l'antic temple jueu on només el Gran Sacerdot (el símbol del pur discerniment de Déu) hi podia entrar.

Dins del Sant dels Sants, que és discerniment pur, no hi entra cap argument. Només hi ha *discerniment*.

El discerniment és el guariment a la Ciència Cristiana.

El discerniment és la puresa de l'ésser.

El discerniment és l'Esperit de la Ciència Cristiana.

De fet, és la mateixa Ciència Cristiana.

T'adonaràs, a mesura que tirem endavant, que cada cas és finalment reduït al comú denominador de l'àvola suggestió hipnòtica.

La suggestió hipnòtica és, com l'anomena la Sra. Eddy, “*El terme específic per l'error, o ment mortal.*” (CiS 103:19)

Ni que es manifesti, doncs, disfressat de pecat, de malaltia, de mort, de limitació o de qualsevol altra fase de la creença humana, **no és mai una cosa que està malament o espatllada, ans sempre pur hipnostisme engalipador.**

Només ens les podem heure amb el mal entenent-lo com una suggestió hipnòtica.

Enrecorda't, tanmateix, que **la temptació és sempre l'acceptar el mal com una cosa. Si fos una cosa seria indestructible.**

No pots destruir una cosa, però pots destruir un fals sentit, bescanviant-lo pel sentit veritable. És el veritable sentit, o el Crist, el que destrueix sempre la suggestió hipnòtica.

Aquesta és la base de la veritable pràctica de la Ciència Cristiana; i res que no redueixi el mal a una suggestió hipnòtica, i el destrueixi capint que només és una suggestió, no és la pràctica de la Ciència Cristiana .

La Follia

La follia és el terme genèric emprat per designar les creences d'un cervell trastocat o malalt. Un error general és pensar que la follia vol dir una *ment* trastocada. No n'és pas.

Sembla una ment trastocada perquè la creença humana ha designat que el cervell és on s'hi afaïçona el pensament.

El cervell no té més relació amb el pensament que el cor en té amb les emocions.

Qui, avui, es creu que el cor té emocions i sent?

La creença que el cervell pensa, tanmateix, va de bracet, malgrat la seva autopalesa falsa, d'una segona creença inevitable, que si quelcom li passa al cervell, el pensament queda afeblit.

Per il·lustrar la falsia d'aquesta teoria que el cervell pensa, els fets narrats tot seguit són aclaridors.

Un professor de renom, d'una de les universitats Americanes més grans, donà el seu cervell al col·legi mèdic afiliat. Al moment de la seva mort, la seva ment no havia patit cap deteriorament. Després de la seva mort, no es perdé gens de temps i el seu cervell fou posat a mans dels especialistes que l'havien d'examinar. Esperaven trobar-hi un cervell perfecte, però, ben altrament, hi trobaren, el que segons les seves teories, era el cervell d'un “tòfol xerraire.”

N'hi ha prou amb un exemple d'aquesta mena per demostrar com n'és de desenraonat creure que cap concepte humà, sigui perfecte o imperfecte, tingui res a veure amb la Ment, o pugui usurpar les prerrogatives de la Ment.

Els psicòlegs, segons diuen, restitueixen funcions i connexions perdudes del cervell, tot reeducant els punts afeblits de l'individu. Ho fan, diuen, emprant una altra part del cervell, una que no ha estat afectada pel què sigui que causà el lapse.

No demostra això que no són els solcs del cervell que fan la intel·ligència, ans la intel·ligència, anomenada educació, la que fa els solcs del cervell?

La psicologia ho reconeix en dir que pot fer que una part del cervell faci les funcions d'una altra, i fondre així el lapse.

Només la Ment pensa, i cap concepte humà, anomenat cervell, no hi té res a veure.

Però puix el cervell és el punt específic d'atac a l'hora d'argumentar en contra de la folia, és cabdal que el metafísic deixi clara la veritat tocant al cervell abans de tirar endavant.

Què en saps del cervell?

Puix Déu ho és Tot, ha d'abastar i abasta tota la Seva plenitud, tot el què hi ha del cervell, tot el què vol dir cervell.

I doncs, tot el que Déu és, el cervell ha de ser.

El cervell manifesta la perfecció i la totalitat de Déu, puix només Déu el defineix.

Aquesta perfecció i compleció exclou la possibilitat que el cervell es pugui inflamar, emmalaltir o trastocar, perquè l'ordre, l'harmonia i l'arranjament que és Déu és l'ordre, l'harmonia i l'arranjament del cervell.

Puix Déu és un, el cervell és un, i és l'únic cervell; i doncs, omnipresent.

El cervell bo i veritable és just on la mentida ens diu que hi ha un cervell imperfecte, un cervell malalt, un cervell trastocat.

Fes el teu pensament tan veritat que no vegis la presència de Déu (s'interpreti com un cervell, un fetge, un núvol, el mar, o qualsevol altra cosa)

fora a l'espai, ans veu aquesta presència divina que anomenem cervell, com la teva consciència, com la teva veritable i eterna comunió amb la Veritat, igual que la taula de multiplicar hi és sempre com la teva consciència.

Malgrat el nom donat a l'aparença, reconeix que la Ment és tota la presència que hi ha. Sigues sempre conscient, tanmateix, que “*Del tot separada de la creença i del somni*” (CiS 14:25) del concepte humà de tota cosa hi ha la realitat divina.

Puix aquest cervell perfecte és l'únic cervell, i doncs, omnipresent, pot el clam tenir res a veure amb el cervell? No, de cap manera.

La creença que hi ha una ment a part de Déu, la Ment única, i que aquesta ment opera com una suggestió hipnòtica i es manifesta com una creença de cervell imperfecte, és el tot del clam.

Però puix Déu és l'única i sola Ment, no hi ha oposat suposicional que es pugui manifestar com la negació de la Ment; **no hi ha ment àvola.**

Discernir això és el guariment.

El Càncer de Fetge

Hom diu que el càncer són cèl.lules arraïmades fora de lloc, i no pas una condició malaltissa de les cèl.lules, en el sentit que el mot “malaltia” és generalment emprat.

Les cèl.lules canceroses, ens diuen les autoritats mèdiques, són cèl.lules perfectament sanes, però arraïmades i situades fora de lloc. És per això que es fan nosa les unes a les altres i fan estralls als teixits del cos.

Aquesta creença es basa, és clar, en la vella teoria atòmica que cada àtom és una entitat separada, i si és fora de lloc, doncs, fa estralls.

Què en diu la Ciència Cristiana d'aquesta teoria? Exactament el què en diu de tota mentida. Amb mots de Jesús, “Vosaltres sou del vostre pare, el diable, i féu les obres del vostre pare. Quan diu una mentida, parla de si mateix, puix és un mentider i el pare de la mentida.” (Joan 8:44)

I la Ciència Cristiana no s'atura aquí. Va més enllà i ens ensenya la veritat de la mentida.

Ens ensenya que el Principi és el tot de cada cèl.lula. I doncs, cap cèl.lula és mai fora de lloc, o mal arraïmada amb una altra.

La localització i l'aplec de les cèl.lules és eternament bo com Déu mateix és bo.

No hi ha cap poder que pugui posar res fora de lloc, puix Déu és l'únic poder.

De la mateixa manera, veus la veritat del fetge. El fetge és quelcom a part de Déu?

Perquè en puguem saber res, no ha de ser dins la consciència, que és Déu, i de la que tu n'ets el reconeixement conscient?

Déu, abraçant-ho tot dins Seu, abasta tot el que el fetge és.

El fetge, doncs, és tan perfecte com perfecta és la Ment que hi pensa; és tan indestructible i etern com la Ment.

El fetge és el mateix esperit de Déu, puix Déu és Esperit.

Puix Déu és Vida, el fetge expressa la vida.

Puix hi ha un sol Déu, hi ha un sol fetge. Fetge i cèl.lules, tots dos, manifesten tot el bé que Déu és. Són l'activitat omnipresent de la Ment, declarant, fins al més mínim detall, tota la perfecció de la Ment.

Aquest fetge, éssent tot el fetge que hi ha, i aquesta cèl.lula, éssent tota la cèl.lula que hi ha, són presents arreu. Són, doncs, on la mentida declara que hi ha un fetge imperfecte i cèl.lules imperfectes.

Aleshores t'adones que el clam realment no té res a veure amb la cèl.lula ni amb el fetge, ans és una pura suggestió hipnòtica, és com l'home que neda en terra eixuta.

El clam, doncs, no és un càncer de fetge. És purament una suggestió, la creença, la mentida, o negació, que ensarrona i confon.

Com a metafísic, no ets ensarronat. Claves la destrals a l'arrel de l'arbre, la mentida que ens diu que hi ha una ment àvola.

El Sant dels Sants és el teu recer, el lloc secret de l'Altíssim, el *discerniment* que Déu és l'única i sola Ment, i que no n'hi ha cap fora Seu.

No hi ha, doncs, cap ment àvola operant hipnòticament que es manifesti com una creença de càncer de fetge ni de cap mena de càncer.

Sabent això, saps que ho saps, puix saps i discerneixes que la Veritat és l'única i sola Ment.

La Infecció: Què és i com Treballa

Avui tota mena de mal o patiment és atribuït a una infecció que opera com una metzina dins del sistema.

La font de la infecció, se'n diguin dents, glàndules, budells o una altra part del cos, clama una història individual. Es defineix com un punt d'acció química mòrbida, d'on se n'escampen influències trasbalsadores.

D'aquí en vénen tots els arguments de la malaltia.

Acceptes o refuses aquesta teoria?

Saps que tot el que t'arriba és consciència i és purament mental; saps, doncs, que *“la pretesa malaltia és una sensació de la ment, no pas de la matèria.”* (My. 228:4)

La teva anàlisi de l'ésser et fa girar vers la Ment, Déu, per aclarir la situació. Saps que tot el que t'arriba és consciència, i ha de ser la Ment interpretant-se a Si mateixa. No hi ha cap altre deu d'ésser conscient.

La Ment, éssent infinita, no deixa lloc on no hi hagi la Ment, cap lloc on la

infecció mòrbida pugui nodrir-se, ni lloc on pugui fer feredat.

La veritat és just on sembla que hi hagi la mentida. **La mentida sempre clama ser on hi ha el fet veritable**, però la Veritat és sempre una llei d'anorreament de la mentida; sempre exclou la negació.

La Ment és eterna; no hi ha mai ni un moment que un mal específic pugui començar a ser veritat.

La substància implica actualitat, indestructibilitat, realitat, identitat, veritat.

La matèria, manifestant-se aparentment com una infecció mòrbida, declara que la seva acció és destructiva. Però és només la negació de la substància, mancada de tota qualitat de realitat, d'aparença o de veritat.

Sense substància material, no té res on s'hi pugui identificar com una infecció mòrbida; i puix no té existència, no ens pot esfereir.

La pretesa història d'aquesta imatge de malaltia és simplement una repetició de negatius, derivats, per la llei dels oposats, de la infinitat de la Veritat.

No hi ha en aquesta seqüència de falses afirmacions, cap connexió inherent, continuïtat ni intel·ligència; no hi ha res en cap afirmació que lligui amb l'altra.

No té cap mena de llei on recolzar-se per operar com una infecció mòrbida.

Només la Veritat té en si mateixa la capacitat, l'autoritat i el dret d'actuar.

La Veritat és, doncs, l'única llei, i aquesta llei sempre opera conscientment – assegurant i consolant.

No hi ha cap acció química mòrbida, puix l'única química és la Ment, transformant-se a si mateixa, i revelant-se com la seva infinita varietat, la seva idea d'il·limitable bellesa.

L'activitat de la Ment infinita és l'única química. Exclou la possibilitat d'allò que no és veritat, del negatiu, anomenat acció química mòrbida.

La infecció és la Ment encomanant a la seva idea la seva mateixa naturalesa, encomanant la seva expressió de vida, de puresa i de perfecció.

Aquesta és l'única infecció que hi ha, i s'avè del tot amb l'acceptada definició del mot, “simpàtica comunicació de qualitats semblants.”

On la infecció mòrbida hi clama el seu lloc, hi ha la veritable presència de la Ment encomanant la infecció de l'espiritualitat, “la bellesa de la santedat.” (Salm 29:2)

El clam, doncs, no és realment una infecció mòrbida, ans una *creença* d'infecció mòrbida, afigurant-se que hi ha una ment àvola que pot suggerir aquesta creença delusòria.

Aquesta ment no existeix, puix Déu és l'única Ment.

Aquest *discerniment* espargeix la il·lusió.

La Diabetis

Examinant el clam de la diabetis, ens adonem que és simplement la creença d'una activitat imperfecta de la glàndula pancreàtica, que no reparteix el sucre de manera adient pel pretés sistema corporal.

El pàncreas actua a part de la Ment?

Perquè en puguis ser conscient, no t'ha de venir a la consciència per mitjà de la teva comunió conscient amb la Ment?

La Ment no ha de manifestar, doncs, la seva naturalesa perpètuament harmoniosa i perfecta? De ben segur.

Parlem, doncs, d'una glàndula i de la seva acció o de la Ment i dels seus recursos infinits?

Déu determina tota qualitat i quantitat, i la Seva Paraula és llei, immutable, sempre present i sempre prevalent.

La Ment no pot retenir les Seves benediccions, i si la Seva acció justa es manifesta distribuint el sucre, s'acompleix perfectament, harmoniosament i en la mesura adient, oi?

I tant, s'hi aconpleix.

Sabent això, també saps que la glàndula pancreàtica, éssent la presència del bé infinit i intel·ligent, fent sempre la feina del Pare, En declara l'obra i el poder aquí i arreu.

Hi ha una ment a part de l'única i sola Ment, que sigui bona de suggerir hipnòticament una creença de pàncreas imperfecte?

No, no n'hi ha cap.

Aleshores, restant en la certesa conscient que la Ment única és el Tot, t'adones que la creença hipnòtica, la diabetis, s'esvaeix.

La Malaltia de Bright

La malaltia de Bright és la creença que el ronyons poden degenerar i no treballar.

Què en saps dels ronyons?

Són a fora i a part de la consciència? Si hi fossin en series inconscient.

No has demostrat que la Ment única i infinita és l'única consciència, la teva consciència; i que mercès a la teva comunió amb la Ment, tot el que és la Vida se't revela de manera pràctica i entenedora?

“Perquè el Pare estima el Fill, i li ensenya tot el que fa.” (Joan 5:20)

Només la Veritat defineix l'anatomia o l'estructura dels ronyons, i és tan mental i exacte com la taula de multiplicar.

La saviesa de la Ment és la direcció, el control i la funció del que es manifesta com els ronyons.

Puix la Ment és omnipresent, aquesta perfecta anatomia, aquest funcionament perfecte, és omnipresent, i és just on sembla que hi hagin els “ronyons malalts.”

Què vol dir “*ser fora del cos i a la presència del Senyor?*” (2 Corintis 5:8)

Vol dir que capim que el cos, els ronyons, el cor, o qualsevol altre terme que emprem, no és res ni fa res per si mateix, ans és el pensament de la Ment manifestat, interpretant-se com la seva idea perfecta, uns ronyons indestructibles, un cor indestructible, ... etc.

Poden els ronyons, doncs, degenerar i fondre's? Tot el que pot degenerar i fondre's és la suggestió hipnòtica d'una creença de ronyons imperfectes.

Puix no hi ha ment àvola perquè només Déu és Ment aquesta mena de creença no pot existir.

Aquest *discerniment*, aquest Sant dels Sants, és l'Emmanuel o Déu amb nosaltres “*I de cap manera no hi pot entrar res que la solli ni digui mentides.*” (Ap. 21:27)

El Goll

Goll és el nom que que hom empra per descriure l'engrandiment mòrbid de la glàndula tiroide.

La primera passa per pensar bé és començar bé, començar amb el què saps, amb allò de què n'estàs ben segur.

“Tota la Consciència és la Ment; i la Ment és Déu, – una consciència infinita, no pas finita. Aquesta consciència es reflecteix a la consciència individual, o home, que té la seva deu a la Ment Infinita.” (Un. 24:12)

Puix la deu del teu ésser és la Ment, el reconeixement conscient del què et ve a trobar ha de ser la teva comunió amb la Ment.

En desenvolupar aquest punt, no esguardis cap imatge mental preconcebuda, ans segueix el fil del teu raonament fins al seu objectiu.

T'adones que la glàndula tiroide se't presenta com un pensament, no pas matèria; puix no en podries saber res, si no en tinguessis el pensament.

I doncs, t'adones que és al reialme de la consciència, a la teva comunió amb la Ment; i només pot expressar les qualitats que forneix la Ment. És la Ment definint-se a si mateixa davant teu.

Puix l'Esperit és l'única substància, no hi ha substància mòrbida, només hi ha la substància justa, la substància del bé.

Déu controla l'home i l'acció de l'home directament.

És irrellevant com és manifesta aquest control.

Tota acció glandular és acció de la Ment, acció perfecta.

I això abasta tot el que és la tiroides, el pàncrees, les glàndules adrenals, la pituïtària i altres glàndules.

L'assumpció mèdica que les glàndules controlen pràcticament totes les condicions de l'home, tant mentals com físiques, ha de ser encarada i sobremuntada per aquesta veritable comprensió.

És la glàndula tiroide la que distribueix iodina; el pàncrees, sucre; la pituïtària, sal? I cada una controla el destí de l'home d'una manera particular? L'home és a mercè de la matèria o té el domini que se li ha garantit com la idea de la Ment immortal?

Hem de contestar la qüestió determinant si l'home és espiritual o material; si el seu destí és coronat per Déu o si *“els cucs en fan un bon àpat; ningú se'n recorda mai més.”* (Job 24:20)

Ens adonem altra cop que el clam no és ni una cosa espatllada ni una acció

que no va a l'hora, ans una *creença* hipnòtica d'una cosa o d'una acció.

Puix només la Ment única és, no hi ha cap ment que pugui hipnotitzar ni ser hipnotitzada, i aquest *discerniment* es manifesta com la comprensió de l'acció tiròidea justa, la justa distribució de iodina i la desaparició del goll.

L'Hernia

Hernia vol dir esquinçament, un esquinçament dels teixits que deixa sortir un tros de budell. Puix reconeixem que tot és un estat de consciència, ens preguntem: quin argument va de bracet d'aquesta pretesa acció d'esquinçament? No és que la llei d'adhesió i cohesió, que aguanta els teixits, s'ha vulnerat?

Quina és aquesta llei que clama haver estat vulnerada?

És una llei de la matèria o de la Ment?

La roca on ens hem plantat és el fet científic que no hi ha res tret de la Ment i la Seva idea; la consciència i el seu reconeixement conscient.

Puix tu mateix ets la idea única, se'n segueix que te les heus amb la Ment, i amb res més.

Què és, doncs, la llei d'adhesió i de cohesió?

És la Ment interpretant-se a si mateixa davant teu. Allò que la Ment és, és el que hem de declarar que és veritat d'aquesta llei.

La Ment s'ha d'explicar i manifestar com teixits, etc. La Ment és estable, immutable, perfecta.

No són, doncs, totes aquestes *“les forces espirituals de la Ment divina, que té per potència la Veritat, per atracció l'Amor, i per adhesió i cohesió la Vida, perpetuant els fets eternals de l'ésser?”* (CiS 293:14)

En són; i tota suggestió que contradiu aquesta veritat immutable, ha de ser la creença hipnòtica d'una ment a part de la Ment divina omniscient, una

falsa ment que no sap res, no és res, tret de l'oblivió de la irrealitat.

El Cotxe Fa Pana

Si els frens d'un cotxe s'espatllessin i perdessis el control, què faries?

Et giraries vers el Principi, vers la Ciència Cristiana, reconeixent-la com la teva Ment i allí hi trobaries la veritat d'allò que se't presenta, la veritat dels frens espatllats.

La Intel·ligència infinita controla l'univers. N'és l'únic control. Aquest control és tot el que es pot manifestar com frens; la Ment és, doncs, el fre, l'únic fre. És l'única llei.

No hi ha cap moment que aquest control no operi i es manifesti perfectament. No hi ha enlloc on no operi. És l'únic que opera. És l'única llei.

No hi ha matèria, substància ni fet d'on se'n pugui fer un fre que s'espatlli. Tot el què es pot manifestar com un fre és la Ment única pensant, controlant, governant, i manifestant-se de la manera que pot ser més ben entesa.

Els frens no es poden espatllar més que el Principi.

Puix Déu és omnipresent, aquest únic control, aquest únic fre de la Ment és omnipresent. I és el fre del meu cotxe.

Fet i fet, no és una qüestió de frens. “Els frens” són només la veritat on s'hi basteix la mentida, aquesta mentida que la suggestió àvola fa servir per induir una acceptació de creença de frens imperfectes.

Emprant el mot frens, veus clarament que *“Del tot separada de la creença i del somni del”* (CiS 14:25) concepte humà anomenat frens, hi ha la realitat divina *“revelant l'enteniment espiritual i la consciència del domini de l'home sobre”* (Mateu 12:13) tots els frens.

És imperatiu de capir el sentit que per la Ciència Cristiana tenen els termes.

Quan Jesús digué, “Estira la mà,” no pensava pas en un concepte humà anomenat mà.

Vegé l'omnipresència de Déu manifestant-se sempre de manera útil i intel·ligent, en aquest cas com la mà perfecta.

Podia, doncs, de manera segura i científica emprar el mot que era familiar per la ment humana i anomenar-lo mà.

No són els mots que empres els que et destorben, ans les limitacions que hi fas anar de bracet.

La Sra. Eddy diu, “*Crido la malaltia pel seu nom i l'he guarida; aquest resultat no és res de nou.*” (Mys. 228:1)

La Sra. Eddy no hauria pogut guarir compassivament si hagués tingut un concepte humà del què s'havia de guarir, puix el concepte humà, per naturalesa, és finit, limitat, i, doncs, malaltís.

Quan empres el mot fre i declares que la Ment és tot el què vol dir fre, no penses en cap concepte humà anomenat fre.

I doncs, on sembla que hi hagi un fre imperfecte, hi ha la realitat divina operant perfectament, del tot separada del concepte humà, que és simplement una negació.

No deixes aquest fre de Déu teòricament penjat a l'espai, ans “*Agafes les coses de Déu i les hi ensenyes a la criatura, i reveles el gran Principi guaridor, la Deïtat.*” (Ret. 24:24) Demostres l'omnipresència i la unitat del Principi i la idea.

Dit altrament, veus que la Veritat és omnipresent, omplint el lloc mateix on sembla que hi hagi la mentida.

Jesús no deia “Estira la mà,” (Mateu 12:13) a una mà abstracta a l'espai, ans a la mà de la Ment que és l'única mà, sempre present, i doncs, la mà de l'home que es pensava que la tenia morta.

De la mateixa manera, el fre de la Ment és el fre de tot, igual que “dos més

dos” que és el “dos més dos” del principi dels nombres, és el “dos més dos” de tot.

La Veritat és sempre pràctica i a punt de fer servir, tant si parlem de nombres com de frens. Empra la Veritat, doncs, fent-ne els teus frens, els frens del teu cotxe.

Això clava la destrul a la rel de l'arbre, a l'error o mentida, la creença que hi ha una ment a part de la Ment única, que, operant com una suggestió hipnòtica, es manifesta com una *creença* de frens imperfectes.

No són pas els frens imperfectes, ans la suggestió hipnòtica d'una *creença* de frens imperfectes, que és el problema.

Aquesta creença és destruïda pel *discerniment* que Déu és l'única i sola Ment, i que no hi ha cap ment àvola que pugui operar hipnòticament i manifestar-se com *creença* de cap mena.

Aquesta pura solitud amb Déu com l'única Ment és la demostració.

No demostra *quelcom*, ans és, en si mateixa, la demostració .

Cada mentida, en diguem malaltia o un fre espatllat, ha de ser reduïda al comú denominador, la creença que la ment àvola és.

La ment àvola ha de ser reconeguda com la rel de tot mal. Aleshores pot ser destruïda.

Un altre exemple, imagina't que et trobes al bell mig del desert, aparentment sense benzina.

T'has d'esperar per força fins que algú et porti benzina o t'arrossegui fins la benzinera més propera? Imagina't que no passa ningú.

Et penses que la Ciència Cristiana no t'ajudarà?

Si això pogués passar, amb quin dret Jesús hauria pogut dir, “*Mireu, sóc sempre amb vosaltres, fins a la fi del món*”? (Mateu 28:20)

Jesús volgué dir que cap condició inesperada el podia venir a trobar que no fos la mentida de la veritat present, i doncs, a l'abast per fer-se servir tot seguit. La Sra. Eddy ho diu així, “*No podries patir cap condició, per severa que sigui, on l'Amor no hi hagi estat abans teu i on una tendra lliçó no t'hi esperi.*” (My. 149:31)

Quina és la veritat de la benzina?

És quelcom material, i doncs, finit i limitat?

O bé, per poder ser, no ha de ser inevitablement un estat de la Ment o consciència, o, com els científics materials l'anomenen, una “fòrmula matemàtica,” i doncs, un presència de la Ment?

No pots ser conscient d'allò que no és.

Admetent que sembla que hi hagi una *falsa* consciència de tot el que realment és, no hi podria haver, tanmateix, consciència, del què no és.

És perquè allò que és, és, que ets realment sempre conscient d'aquest fet o veritat, ni que se't presenti capgirat, o negativament.

Quan “dos més dos fan cinc” se't presenta, és la veritat de “dos més dos” la que truca a la porta del teu pensament; altrament no hi hauria res de què poguessis ser conscient.

La Ment, éssent l'única i sola consciència, ha de ser la deu de la teva consciència de la benzina; i doncs, no hi pot haver mancança de benzina allà on n'hi cal, més que a l'economia dels nombres hi pot mancar la presència immediata de “quatre per sis” o de quin sigui el requeriment per sadollar el propòsit de la intel·ligència.

La benzina és tan omnipresent com la Ment. No hi ha enlloc on no sigui a l'abast.

No ho demostrà Elies al cas de l'oli per la vídua?

El que era cert tocant a l'oli de la vídua és veritat també de la teva benzina.

La qüestió és, **què és per tu la benzina, un estat de la Ment, o de la matèria?**

Allò que acceptis determinarà la teva baldor de benzina, o l'aparent mancança.

Argumentant el clam de mancança de benzina, t'adones que la benzina és omnipresent. El clam, no és que s'acabi la benzina, ans que la ment àvola és acceptada com la consciència, que ens mena a acceptar la suggestió hipnòtica d'una *creença* de manca de benzina.

La mentida és altra volta menada al seu origen i destruïda en *discernir* que Déu és l'única i sola Ment. Se'n segueix la convicció que no hi ha ment àvola que operi hipnòticament i es manifesti com una *creença* de mancança del què sigui.

Es Cala Foc

Si “*Xadrac, Mexac i Abdnego*” (Daniel 3:20) demostraren que les flames no tenien el poder de fer mal als seus cossos perquè es refiaven que Déu era el Tot en tot, no podem demostrar que el foc és impotent per destruir una casa?

En aquest cas parem esment de dos punts: el foc i la casa.

El foc, per a poder-ne saber res, s'ha de presentar com un estat de consciència.

Tot el que saps de la consciència, doncs, és tot el que en pots saber del foc.

Sabent que la consciència és la Ment, Déu, només pots saber coses bones del foc, i l'únic foc que pots conèixer és el foc de Déu.

El foc és, doncs, omnipresent, i és la llei que consumeix tot el que és dissemblant del bé.

Consumeix només allò que és el contrari del bé i deixa intacte tot el que és del bé.

El foc és un estat de la Ment, no pas de la matèria. Els tres nois Hebreus en feren la demostració.

Què és la casa?

La consciència també abraça tot el què vol dir casa.

Se'n segueix que, puix la consciència és una; només hi ha una casa, i aquesta casa és la casa de Déu.

Tot el que Déu és, la casa n'és, puix Déu només es pot expressar a Si mateix.

La indestructibilitat de la casa està assegurada, puix Déu és indestructible.

Aquesta casa, éssent tota la casa que hi ha, és la casa perfecta, allà mateix on sembla que hi hagi una casa que s'hi cala foc.

Hi ha cap diferència entre una negació i una altra, entre una casa que s'hi cala foc i dos més dos, cinc?

La Veritat de la casa i del foc li fa a la mentida de la casa i del foc el mateix que la veritat de qualsevol mentida li fa a la mentida.

La Veritat destrueix la mentida i deixa el fet o la veritat com la relitat o presència. *“Moisès contemplà com la bardissa cremava però no es consumia.”* (Ex. 3:2)

No és el fet de capir-ho que fa que passi, és la veritat que en si mateixa és el fet.

Aquesta veritat ha estat sempre el fet.

I doncs, saber-ho amorta el foc i salva la casa?

No.

No t'has convençut amb arguments que el foc de Déu és l'únic foc que hi ha i que la casa de Déu és l'única casa que hi ha, i que doncs, tots dos són intactes i per sempre fent la feina del Pare?

El clam, doncs, no té res a veure amb cap foc ni amb cap casa. El foc i la casa són només els fets dels què la negació, la ment àvola, en fa la suggestió hipnòtica.

La destral s'ha de clavar a la rel de l'arbre, la *creença* que hi ha una ment a part de la Ment única, que operant com una suggestió hipnòtica, es manifesta com foc calant-se a la casa.

El discerniment que Déu és l'única i sola Ment, omplint tot l'espai, destrueix la *creença* que hi hagi una ment àvola i la seva *creença* d'un foc destructiu.

La pregunta es planteja, aquesta comprensió de la Ciència Cristiana, que destrueix el poder del foc de cremar una casa, no destrueix el poder del foc per actuar de manera profitosa?

No, perquè capir el foc com l'activitat de Déu, la presència del bé, en veu l'activitat destruïnt només allò que és dissemblant del bé.

El foc del bé, consumint espontàniament tot el que és dissemblant del bé, deixa l'escalfor i la roentor que cal pel propòsit desitjat.

Després de la resurrecció no encengué Jesús un foc, amb “*brases i peix coent-s'hi,*” (Joan 21:9) pels seus deixebles?

Us penseu que al qui repartí pans i peixos per una gernació al desert li calia *fer foc o agafar* peix?

La Ment ho abraçava tot per Jesús.

La Veritat només destrueix allò que és dissemblant de la Veritat.

La discordança desapareix automàticament davant la presència de la Veritat.

La interpretació humana d'aquest fet es manifesta com allò “*què s'apropa més al bé en cada circumstància,*” (Mis. 288:13) i d'allí a l'absolut.

Puix tot és Ment, tot efecte és un efecte de la Ment, no pas, com

sembla, un efecte de la matèria.

L'apaivagament de la tempesta feta per Jesús és anomenat miracle. No fóu un miracle. Fóu la llei espontània de la Ment interpretant-se naturalment i absolutament com la destrucció de tot el que li és dissemblant.

Una tempesta pot ser grandiosa i bella. Les ones abraçades per la Ment, no poden fer cap mal.

Capir això tradueix immediatament tota cosa contrària del bé a un llenguatge intel·ligible, i fa desaparèixer tot el que sembla dolent.

Fora de Lloc

El lloc de l'home és tan segur com el de Déu. L'home és la manera com Déu es manifesta o es fa conèixer. Dit en altres mots, l'home és la posició de Déu.

La posició de l'home, doncs, és intacta, sencera.

Puix Déu és, i és tot el que és, no hi ha poder ni presència que pugui posar-s'hi al mig ni canviar la posició de l'home.

La llei de la continuïtat és operativa sempre com la llei de la Ment. No hi ha mai, doncs, cap condició que en poguem dir “fora de lloc.”

La remuneració de la posició ha de ser abundosa, i abasta tot el què vol dir perfecció, confort, compleció; puix la perfecció, el confort i la compleció de Déu no es manifesten com l'home?

La posició és omnipresent, puix la Ment és.

No depèn de res tret de la Ment

L'home, éssent la posició de Déu, omple aquesta posició eternament i perfecta.

La posició és, i és teva. I doncs, no la cerques mai. Descluques els ulls i la veus.

No hi ha ment que pugui suggerir una creença de “fora de lloc,” o de posició desagradable, etc. La Ment única és el Tot Ment.

Aquest *discerniment* fa que el lloc únic, o la perfecta relació de l'home amb Déu, sigui eternament a l'abast.

No el *produeix*, és.

Mal Negoci

El negoci és el fet d'estar enfeinat, o atrafegat.

Això implica pensar, puix el pensament és el tot de l'acció.

El negoci és, doncs, l'activitat de la Ment. És la Ment interpretant els seus recursos infinits per l'home.

Puix només hi ha una Ment, només hi ha un negoci i és el negoci de la Ment.

En la mesura que la Ment és el bé infinit, el negoci és infinitament bo.

El negoci és la unitat eterna de proveïment i comanda.

Déu és el proveïment i l'home és la comanda. El negoci és la comunió entre Déu i l'home.

Tot el que és el proveïment, la comanda n'és i en té.

No hi ha lapse ni interval entre l'un i l'altre. Un és perquè l'altre és.

No hi ha res del negoci que no vingui de la Ment.

Ha de tenir, doncs, no només el seu lloc ans ser al seu lloc.

No es podria fer ni una agulla sense la Ment.

D'on ve un excedent de béns, si fins i tot cada agulla té el seu lloc i és al seu

lloc?

És impossible que la Ment pugui pensar, i el seu pensament rodar arreu, cercant un lloc de repós.

La intel·ligència no pot pensar sense un propòsit ben definit.

Propòsit implica sadollament. La Ment pensa, i és fet.

El lloc del pensament de la Ment és amb el seu Pensador. No n'està mai separat.

Allò que es manifesta com coses, no han de ser posades a lloc, puix són eternament al seu lloc just com el pensament de la intel·ligència.

L'art de vendre no és l'acte de vendre quelcom, ans de veure l'ordre i l'harmonia de la Ment presents arreu, tot ja al seu lloc.

Això és estar per la feina del Pare.

Capir això destrueix tot maldar per vendre mesmèricament o de cap altra manera. Dit altrament, mirar de posar quelcom on ja és posat, és un esforç que negaria la plenitud i el bon endreç del bé.

Però capir això no atura l'activitat diligent del venedor, ans el fa més actiu per descobrir l'omnipresència del bé.

La consciència, el *discerniment*, que la Ment única és, i és tot el que *hi ha*, i que no hi ha cap ment per suggerir hipnòticament una creença de mal negoci, és el negoci de Déu, i doncs, el negoci de l'home.

Males Collites

Les collites, com el lloc i el negoci, són un, del tot inseparable de la consciència que és, i que ho és tot.

No féu Déu “*totes les plantes dels camps abans no fossin a la terra, i totes les herbes dels camps abans no fossin nades*”? (Gen. 2:5)

Les plantes i les herbes no existeixen també amb un propòsit, o sigui, la manifestació de la collita de bellesa, de perfecció i d'abundor del seu Creador sempre present?

La collita va sempre de bracet de la planta i de l'herba. No hi manca mai. L'una és el corollari de l'altra.

La Ment les abasta totes dues. Les collites són, doncs, sempre abundoses, perfectes i sempre presents. Són la Ment interpretant-se a si mateixa per tu. **Limitar les collites és limitar la teva comprensió de Déu.**

El clam no és males collites, ans la suggestió hipnòtica d'una *creença* de fallida o d'estretor, una creença que implicaria que hi ha una ment àvola.

El discerniment que Déu és l'única Ment nega aquesta mentida, i revela que Déu és el Tot en tot.

Jesús condemnà la creença d'eixorquesa quan li digué a la figuera sense fruits, ni que *“no fos encara el temps de les figues”* (Marc 11:13) *“Mai més no faràs fruits. I a l'instant la figuera s'assecà.”* (Mat. 21:19)

Jesús il·lustrà així el fet, que amb la Ment, no hi ha un temps de collita determinat, ans la collita és omnipresent, igual que no hi ha un temps que la taula de multiplicar treballi i un temps que no treballi. La seva presència és la il·luminació que va de bracet de l'obediència al Principi.

El Temps

El temps és la creença que les condicions atmosfèriques produeixen una unió de climes, bons i dolents.

La Ment, abraçant tota acció, abasta totes les accions i condicions atmosfèriques.

I doncs, no depèn tot el temps tan directament de l'enteniment com en depèn un problema matemàtic?

No és fins i tot el problema matemàtic més senzill la manifestació embrionària de la perfecció matemàtica? i la solució no va de bracet del problema?

Tota condició atmosfèrica és l'omnipresència de la perfecció del temps, interpretada de manera finita.

La Ciència Cristiana la interpreta de manera adient i el mal temps fa lloc al bon temps, puix no és el temps que és dolent.

Quan destrueixes la creença que la ment àvola és, en *discernir* que només Déu és Ment, la suggestió hipnòtica d'una *creença* de mal temps s'esvaeix. Al seu lloc hom hi veu exactament la calor justa, el fred just, la pluja justa, o el que calgui per fer palesa la perfecció del temps com la presència de Déu.

Parla, doncs, com la veu de Déu, amb absoluta autoritat a tota creença de temps, i demostra que “*fins i tot els vents i la mar l'obeeixen.*” (Mateu 8:27)

L'Herència

El concepte humà de l'herència, tant és com es manifesti, sempre es basa en la creença d'un començament; dit en altres paraules, un origen, d'on se'n deriven certes característiques.

L'herència implica que quelcom existeix abans del naixement.

Això convida la pregunta, Quan comença el pretès mortal?

Comença al seu pretès naixement, o comença abans de néixer, al moment de la concepció?

La concepció d'un sentit mortal o finit és l'origen de la mentida o negació del sentit diví.

Quan comença una mentida? No és a la concepció de la mentida?

I doncs, la mentida tocant a l'home diví comença amb la concepció de la falsa creença que té un començament.

És per això que Ciència i Salut en diu dels mortals, *“No han gaudit mai d'un estat de l'ésser perfecte, que els hi pugui ser rescabalat. Des del principi de la història mortal foren concebuts en pecat i infantats a la iniquitat’.”* (CiS 476:14)

Una mentida per la seva mateixa naturalesa, sempre és concebuda amb falsia i iniquitat, i tanmateix, proclama ser veritat.

Puix abans de la seva concepció el mortal no és res tret de l'home de Déu, de qui el concepte mortal n'és la mentida, i puix cap clam d'una influència hereditària després del naixement és feta, se'n segueix que tota creença d'herència ha de ser una creença eixida a l'interval que va del que s'anomena concepció al que s'anomena naixement.

Aquest període s'anomena gestació o prenys.

El clam de l'herència ha de ser, doncs, el clam d'estar prenys.

El concepte humà o fals de la gestació és la creença que la jove ment o el mortal és afaïçonat i que en aquest període pot quedar amarat de diverses creences, que més tard es manifestaran com trets personals del caràcter i tendències de malalties que fan cap a la mort.

El veritable concepte de la gestació és allò que la Ment infinita és sempre, prenyada infinitament de la seva idea il.limitable, sense res fora de si mateixa que li pugui infligir a allò de què està prenyada cap condició desfavorable.

La gestació és la comunió eterna entre la Ment i la Seva idea; mercès a aquesta comunió la Ment dota el Seu plançó de les Seves pròpies qualitats.

L'única llei hereditària, doncs, és la llei del bé, de la perfecció – l'única i sola gestació.

No és ni la gestació ni l'herència que cal esmenar. És la creença que hi ha una ment a part de l'única Ment, que operant hipnòticament, es manifesta com un fals sentit de prenyament amb les seves preteses lleis de l'herència.

Aquesta ment no existeix, perquè Déu és l'única Ment, i la Seva llei de l'herència és la perfecció, l'harmonia, la plenitud.

En sospesar la qüestió de l'herència, és bo de fer memòria del fet ja esmentat, que la creença més insidiosa lligada a l'origen dels mortals és el fals clam que el verí animal o veneri és el progenitor i que una hora o altra ha d'acomplir el seu objectiu i menar a la mort.

A nivell de creença tota la raça humana està maleïda per culpa d'aquest origen enverinat.

És essencial de capir, doncs, la veritat de l'origen de l'home, què hereta, què l'afaiçona, i què el serveix. Altrament què tindríem per neutralitzar la llei que diu que allò que comença s'ha d'acabar. *“Si la Vida mai hagués tingut un començament, també hauria de tenir un final.”* (CiS 469:5)

La Veritat és la veritable metzina, la llei de destrucció de tot el que li és dissemblant.

Ciència i Salut declara que, *“L'herència és un tema fecund, i la creença mortal hi pot enganxar fàcilment les seves teories.”* (CiS 228:7)

No s'encara el mortal contínuament amb la suggestió que ha de sobremuntar quelcom heretat d'algun avantpassat, malgrat saber-ne o no saber-ne res d'aquest origen ancestral?

El fet és que l'home, com la idea de Déu, hereta tot el que Déu és; i aquesta heretat és suprema.

És bo de notar que ara la matèria mèdica diu que el fetus, l'òvul, d'on el mortal afiguradanent ix, no pot ser amarat per res de fora. Les condicions hereditàries, diu, són fruit de l'associació, etc, recolzant el diagnòstic de la Ciència Cristiana que és la suggestió hipnòtica, la impregnació mental, i no pas un fenomen físic, allò que justifica les condicions hereditàries.

El Reumatisme

El reumatisme, com la gota, és la creença d'un excès d'àcid úric a la sang, o, com s'ha dit de vegades: no prou àlcali per neutralitzar l'àcid; un mal equilibri.

Què en saps de l'àcid úric?

Puix Déu, éssent-ho Tot en tot, abasta dins seu tot el que l'àcid úric vol dir i és, hi pot haver un excès o una deficiència d'àcid úric?

Els ronyons, el fetge, els budells, els pulmons poden ser altra cosa que l'eterna activitat de la intel·ligència, i no sortir-se'n d'acomplir la seva tasca perfecta refusant tot el que és dissemblant del bé?

La Ment s'interpreta a Si mateixa a la teva vida amb el seu definitiu llenguatge com acció, àlcali, química, etc.

Aquesta interpretació és la mateixa essència de l'harmonia i la perfecció.

Hi ha un excès o una deficiència, doncs, d'àcid úric; o és el reumatisme només una *creença* hipnòtica de mal ajustament?

Saps que tot clam és hipnotisme i mai una cosa dolenta.

La inflamació, la inflor de les juntes, l'adoloriment, tot símptoma de reumatisme, o de qualsevol altra malaltia, és sempre creença hipnòtica.

Tots els símptomes queden destruïts en *discernir* que Déu és l'única Ment. Això no deixa cap ment dolenta que suggereixi cap creença falsa.

No et *desempallegues* del reumatisme, puix no ha existit mai; ans **refuses la suggestió hipnòtica d'una creença d'acció imperfecta, perquè Déu és l'única ment.**

I així el reumatisme desapareix.

Els Gèrmens

El germen de la bonesa és l'únic germen, i aquest germen, en la seva

variada infinitat, expressa Déu en tots els seus camins.

La suggestió àvola en pot dir un germen del tifus, de la tuberculosi, de la peneumònia, o de qualsevol altra mena. Just com destria el seu sentit del regne animal, vegetal i mineral entre espècies bones i dolentes, també classifica el seu sentit del regne dels gèrmens entre gèrmens bons i dolents.

Daniel vegé dues menes de lleons?

Jesús vegé dues menes d'aigua, una brava i l'altra calmada, una on s'hi podia caminar, i una altra per anegar-s'hi?

Només hi ha un germen, un de sol. És el germen de Déu, el germen del bé, el germen que sempre *“treballa pel bé dels qui estimen”* (Rom. 8:28) el bé.

Estimes aquest germen *“amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima, amb tot el teu enteniment, i amb tota la teva força”*? (Marc 12:30) O passes ànsia per destruir-lo?

És aquest el germen que és sempre al cel? Sí. I puix hi és, et beneeix.

Cap suggestió hipnòtica et pot engalipar i fer-te creure en cap altre germen.

La Ment única, l'única Ment, és la llei de l'anorreament absolut de tot clam d'una ment suposicional que suggereixi una creença d'un germen a part del germen de Déu. Aquesta ment no existeix.

L'Inebriament

L'alcohol és definit com “l'esperit pur del vi,” i engolir-ne, se'ns diu, fa l'home begut.

Podem suposar que a la vista del Principi, fer servir una cosa difereix de fer-ne servir una altra?

L'alcohol, si en bevem prou, teòricament inflama i irrita el nervi pneumogàstric, que al seu torn afecta els lòbuls del cervell. L'alcohol

aparentment confon la seva víctima i li fa perdre l'equilibri. Si en beu prou, hom assumeix que li fa perdre la consciència.

L'alcohol és res fora del que se't presenta com consciència? Se't presenta, de fet, de manera diferent de com se't presenta l'aigua?

No pots ser coneixedor de res tret que se't presenti com consciència. Se'n segueix, doncs, que la consciència abraça dins seu tot el que és veritat de l'esperit de vi.

Allò que la consciència és, tu saps que l'alcohol n'és, i puix Déu és l'única consciència, només la qualitat del bé pot anar de bracet de l'alcohol.

“L'esperit pur del vi” emprat al sentit Escriptural del vi, és la pura essència de l'ésser de *“la inspiració; la comprensió.”* (CiS 598:17)

Les qualitats del bé són les lleis de Déu. Les lleis del bé no es poden interpretar malament i no poden fer cap mal al lòbuls dels cervell; ni poden produir inestabilitat ni de Ment ni de cos.

Saps, doncs, que el procés no és el de guarir un hàbit alcohòlic, ans el de destruir la suggestió hipnòtica de la creença que l'alcohol fa mal.

El remei per l'inebriament no és deixar l'alcohol, més que no n'és desempallegar-se dels ulls o del cervell, perquè hom diu que estan malalts.

El remei és destruir la creença que hi ha una ment que pot operar hipnòticament com una creença d'inebriament, per culpa de l'alcohol o de qualsevol altre cosa.

El discerniment que la Ment única és el Tot Ment és la destrucció de l'inebriament. *“El que intoxica l'home, l'esmoreeix i el fa degenerar físicament i moralment.”*

“Les begudes fortes són sens dubte un mal, i el mal no es pot emprar amb temperança; emprar-ne ni que sigui una mica és abusar-ne; l'única temperança, doncs, és l'abstinència total. L'inebriament és sensualitat desfermada, tant és com es manifesti.” (Mis. 288:32)

L'abstinència absoluta vol dir girar-se del tot d'esquena a la creença i a la indulgència hipnòtica que hi ha una ment a part de Déu.

Només la Ment única sadolla l'home i el corona “*de glòria i d'honor.*” (Salm 8:5)

Altres Falsos Desitjos

Hi ha moltes fases d'inebriament; l'inebriament alcohòlic només n'és una.

Tota creença en la materialitat és inebriament en un grau o altre; puix és la creença en quelcom a part de la Ment, un desig de quelcom fora d'un mateix, un allunyar-se de la via recta del Principi, és fer-hi entrar un “tercer.” És transgredir el Primer Manament: “*No tindràs altres déus fora de mi.*” (Èxode 20:3)

“Si un home és un barraler, esclau del tabac, o està particularment asservit a alguna de les formes innombrables del pecat, planta cara a aquests errors i destrueix-los amb la veritat de l'ésser, convencent-lo que no hi ha plaer real a les falses passions.” (CiS 404:3) Puix l'home és la idea de la Ment, la deu de tota la seva consciència i poder deriva de l'única consciència infinita que ho abasta tot, Déu.

L'home té el dret, doncs, d'estar del tot sadollat – *està sadollat*, és sencer.

Quan quelcom es dreça contra la Ment, ha de ser refusat i al seu lloc posar-hi la Veritat. Has de deixar enrera creences estimades si vols entrar al regne de la teva heretat de naixement.

La manca de voluntat de renunciar a allò que és plaent – aquest mot “plaent” vol dir refiar-se de la materialitat – “*és el pecat invisible, l'enemic desconegut.*” (Ret. 31:17)

Per la consciència inspirada per la Veritat, les coses no seran simplement

plaents. Pel sentit revifat del què és la substància, només la Ment és joia.

Aleshores, el què veus, tastes, flaires, escoltes i sents serà testimoni de Déu. Serà ben diferent de dir, “Això fa les delícies del meu paladar.”

Jesús no féu vi a les noces de Canà per cap dels processos acceptats, ans veient la presència de la Ment com tota l'aigua que hi ha, vegé la presència de la Ment com tot el vi que hi ha. Això enlairà tant el pensament que quedà sadollat, més sadollat que amb el vi acabat de beure.

La Sra. Eddy ha dit, *“El gust depravat de begudes alcohòliques, de tabac, de te, de cafè, d'opi, només és destruït pel domini de la Ment sobre el cos.”* (CiS 406:28)

Hom es rabeja en aquestes drogues per les seves preteses qualitats “estimulants;” no es tenen per menjar.

Puix Déu és l'únic poder, tot revifament real ve de Déu.

Allò que sembla menjar serà la darrera creença de materialitat que serà bandejada perquè va de bracet de la idea que nodreix la vida, que és de fet la funció eterna de la Ment.

És, tanmateix, una situació ben diferent, quan hom s'hi rabeja.

Els Paràsits

Un paràsit és la creença que un sentit de vida en pot depredar un altre; que quelcom és fora del seu lloc adient.

Déu és Vida i ho és Tot en tot.

On és, doncs, una vida que en depredi una altra?

Pot allò que ho és tot ser fora de lloc? No pot. Aleshores un paràsit no és quelcom fora de lloc, ans la creença que hi ha una ment que pot operar hipnòticament i suggerir que hi ha quelcom fora de lloc.

El *discerniment* que només hi ha una Ment, que ho serva tot, destrueix la creença de cap ment a part de si mateixa.

Això destrueix el fals sentit del paràsit i la mentida s'esvaeix.

L'Obstetrícia

El mot *obstetrícia* deriva del llatí *obsto*, sóc al davant, en el sentit d'assistir. El mot tal com s'emptra generalment vol dir l'assistència científica fornida a l'hora del part.

L'obstetrícia no és portar al món una cosa nova, ans fer conèixer allò que ja és i sempre ha estat.

Allò que sembla el naixement d'un nou infant és el sentit finit, clamant unitat amb la infinitat.

La Ment és espai infinit i la Ment és expressada de manera omnipresent.

No hi ha lloc, doncs, per més del què ja hi ha.

La creença humana és la negació d'aquest fet, però revessant la negació, el fet positiu de l'omnipresència del bé i de tot el què vol dir el bé, és vist com el Tot-presència.

Aquesta presència no passa pel procés de formació ni de naixement. És sempre present, bonica, completa i sencera, exhibint totes les glòries de la Ment com acció perfecta, simetria i harmonia.

Tota comunió amb la Ment és Obstetrícia.

És capir la infinita puresa del desplegament de la Ment – l'eterna

comunió entre la Ment i la Seva idea.

El què sembla el guariment de tot clam és l'operació de la llei de l'obstetrícia – el desplegament de l'energia divina.

No hi ha cap ment àvola que operi hipnòticament i suggereixi una *creença* d'obstetrícia que s'hi oposi.

Déu és l'única Ment i dins seu s'hi fa tot el desplegament.

Aquesta és l'obstetrícia que la Sra. Eddy diu que tot Científic Cristià “*hauria de tenir per mà.*” (CiS 463:5) És la base de tot bon saber, es manifesti com un naixement, una transacció de negocis, o salut.

Les Dents

La Bíblia ens diu que tots els cabells del teu cap són comptats.

Per què? Perquè **el pensament de Déu no pot ser separat de Déu.** Puix els cabells només es poden conèixer com consciència, són per sempre un amb Déu, la consciència única.

I doncs, són per sempre coneguts i comptats, per sempre just al seu lloc.

Si els cabells són comptats i al seu lloc, no en podem dir el mateix de les dents?

Allò que és el pensament de Déu no pot corcar-se ni caure, puix la Ment és l'única substància impartint-se per sempre a la Seva idea.

Dos cops dos no pot fugir del seu principi ni perdre's. No pot esdevenir cinc, ni res que estigui malalment.

Aleshores, el què sembla una dent corcada o una dent que ha caigut és purament un estat hipnòtic, puix Déu és el tot de la dent.

L'omnipresència de Déu assegura l'omnipresència de la dent.

No és un cas de dents, ans una *creença* tocant a les dents.

Déu no té cap *creença* tocant a res. Sempre és *coneixedor* de la seva pròpia perfecció. Aquesta perfecció és intacta.

El clam, doncs, és altre cop aclarit en *discernir* que no hi ha cap ment àvola que pugui actuar hipnòticament i manifestar-se com una *creença* de dents corcades o que cauen, puix la Ment única, Déu, el bé infinit, és el Tot Ment.

Malaltia del Cor

Hom esguarda el cor com l'òrgan més important del cos puix el mortal afiguradament es mor quan el cor atura el batec. Mentre el cor batega, hom diu que hi ha vida, fent dependre així, en teoria, la vida d'un òrgan material.

La vida i el cor van lligats a la creença humana. Però aquesta creença aguanta una anàlisi?

L'òrgan cor, suposadament està fet d'elements químics, que la teoria científica moderna ha reduït a punts d'energia representats per una fòrmula matemàtica. Res no podria ser més mental que una fòrmula matemàtica, res més indestructible.

Això demostra que el cor no és matèria tal com l'entenem. Què és, doncs?

Déu, éssent el Tot en tot, abraçant dins la Seva infinita varietat d'expressió tots els conceptes que puguin tenir sentit, abasta dins d'aquesta totalitat el què volem dir pel mot cor, vàvules i tot, tant si en diem un òrgan humà com una fòrmula matemàtica.

Puix per ser conscient, la consciència ha de ser primer, és obvi que la consciència del fet, cor, és tot el que hi ha del cor.

Expressant-ho d'una altra manera, Déu és tot el que hi ha del cor, malgrat altres interpretacions que se'n facin.

El cor, doncs, és perfecte i és un, present arreu i treballant com cal.

Això ens mena directament al clam real de la pretesa malaltia del cor. El clam és que hi ha una ment àvola.

El nostre problema, doncs, no és heure-nos-les amb un cor material, malalt, ans *discernir* que puix Déu és l'única i sola Ment, no hi ha cap ment àvola que operi hipnòticament com una creença de cor malalt.

És bo de notar que la creença humana ha patit un canvi tocant a la funció del cor. Mentre uns quants anys enrera, hom creia que la mort s'esdevenia al moment d'aturar-se el cor, avui, la pràctica mèdica sovint prova “de retornar” el pacient, minuts i fins i tot hores després que el cor ja no batega, demostrant que la creença humana es va donant al fet que la vida no pot ser a la mercè del muscle que anomenem cor – un muscle que, de fet, es té pel més fort i resistent de tots els òrgans del cos.

L'Eczema

L'eczema és el nom que hom dóna a un cas ben definit de creença de verí animal o veneri a la sang.

Ja has vist que la totalitat de la mortalitat o creences mortals és l'expressió de la mort, en contrast amb l'home immortal, l'expressió de la Vida.

Com l'expressió de la mort, l'home mortal ha de tenir dins del seu ésser, per dir-ho d'alguna manera, les llavors que finalment produiran la mort i faran palès el seu origen fals o mortal.

La declaració de la Ment, “*He vingut perquè puguin tenir vida, i en puguin tenir a desdir,*” (Joan 10:10) és encarada pel negatiu: He vingut perquè puguin tenir mort, i en tinguin inevitablement.

L'eczema il·lustra vivament aquest sollament verinós de la sang. Però sigui externament visible o no, aquesta metzina animal és sempre activa a la interpretació humana de l'home, i ha de ser destruïda capint quin és l'origen real de l'home; que és la idea de Déu, sense principi ni final.

L'home no és el producte de la unió dels pretesos cossos masculí i femení, ni del verí que n'és l'essència.

Has vist que **l'home no és mai dins d'un ventre, mai en procés de ser afaïçonat més que Déu Mateix podria ser mai afaïçonat.**

L'home coexisteix amb Déu.

Aleshores, **puix no és mai creat, no hi entra cap metzina animal**, que més tard es pugui manifestar com eczema o altres condicions de sang malalta.

El clam no és, doncs, de sang malalta, puix just allà on la suggestió diu que hi ha un humor a la sang, hi ha la presència de Déu definint una sang perfecta i pura.

El clam, és clar, és que la ment àvola *és*, i que aquesta mena d'*existència* es manifesta hipnòticament com una *creença* d'eczema.

Destruïeixes la mentida, com fas en cada cas, *discernint* que no hi ha ment maliciosa, perquè Déu és l'única i sola Ment.

Cap cas és redreçat del tot fins que aquest discerniment de la totalitat i l'omnipresència de la Ment única no és la consciència regnant.

Discerniment vol dir *sentir-ho al teu cor*, i veure-ho alhora amb la teva intel·ligència.

No hi entren elements personals al discerniment, ni hi roman cap desig humà.

Només hi ha la pura unitat amb Déu – la unitat amb tot el que vol dir el bé i és bo.

La sang es anomenada el corrent vital de l'ésser. No és, doncs, la teva comunió amb la Ment – la puresa mateixa, l'ésser mateix – incontaminada per res de fora de la seva pròpia pura identitat?

N'és, i aquesta consciència destrueix la mentida de l'ésser.

La Passa

Una passa és una malaltia en si mateixa.

Il·lustra que la malaltia és del tot mental.

La passa del grip a les acaballes de la Segona Guerra Mundial s'escampà fins llocs on no hi fou detectat cap contacte físic que pogués encomanar la malaltia.

Una passa és la por d'encomanar-se.

No és la por d'encomanar-se purament el sentit impersonal d'una suggestió mental?

Ens les havem amb el clam d'una passa exactament de la mateixa manera que alliberaríem la víctima d'un hipnotista.

En aquest darrer cas no te les hauries amb cap cosa dolenta. Pararies tot l'esment en destruir la creença que hi hagi un ament àvola que controli o governi.

Sabent que Déu és la Ment única, que és tota la Ment que hi ha, no se't pot engalipar per a què te les miris d'heure amb una altra ment.

Aquest discerniment esbotzaria el clam d'hipnotisme i alliberaria la víctima.

Amb una passa, ens les hi havem de la mateixa manera.

La por, la creença encomanadissa, és alhora l'hipnotista i l'hipnotisme.

No és el contacte, no és cap mena de matèria que cal destruir, puix el clam és purament suggestió mental – en altres mots, hipnotisme.

No et deixis ensarronar i pensis que has d'argumentar els símptomes, com als casos ordinaris de malalties; la passa no en té cap, en aquest sentit.

La passa és purament hipnòtica; és por d'encomanar-se, no pas contacte físic.

Els símptomes no tenen més relació amb la passa que el bellugueig dels braços i les cames de la víctima hipnotitzada, que neda en terra eixuta influïda per l'hipnotitzador, en té amb el clam real.

L'home no és a l'aigua, i doncs, no neda. Ni et penses que neda; i no te les heus, doncs, ni amb el nedar ni amb l'aigua.

Te les heus amb l'hipnotisme.

Amb la passa fas el mateix, i la destrueixes *discernint* que Déu és l'única i sola Ment.

El pecat és la creença en un poder o una presència a part de Déu.

Transgredir el Primer Manament, “No tindràs altres déus fora de mi,” (Èxode 20:3) és l'únic pecat, puix aquest Manament abasta dins seu tots els altres Manaments.

Guardar el primer és guardar-los tots. Creure en quelcom a part de Déu abasta tot el que és matar, puix aquesta creença mata la totalitat del teu Déu.

Adulterar la Veritat amb creences humanes és adulteri. No hi hauria adulteri humà si la comunió amb Déu fós l'únic i el tot del que s'acceptés com a consciència.

Furtar és negar la totalitat de Déu, i prendre-Li, així, la Seva plenitud.

Llevar falsos testimonis és tenir una *creença* en la matèria, en la limitació, en l'oposat de Déu.

Tot desig purament humà és una tàcita negació de la plenitud i omnipresència de Déu i de la unitat de l'home amb Déu.

Estimar el teu germà com a tu mateix és trobar Déu, el Jo teu com el teu germà.

No digué Jesús que si transgredies un manament, els transgredies tots?

El Primer Manament no és, doncs, tot encloent?

N'és, i transgredir-lo és l'únic pecat.

L'home, com l'activitat de Déu, és la puresa del bé i és, doncs, la llei de destrucció de tot el que li és dissemblant.

Quan la creença del virus del mal és encarat pel virus infinit, o l'energia de l'ésser, com tot el que hi ha, el mal, com a suggestió hipnòtica, s'esvaeix.

Un Cas sense Nom

Fem una ullada ara, per acabar, a un cas on aparentment no hi ha cap raó visible que provoqui la malaltia, un cas sense nom.

En altres paraules, imaginem-nos un pacient malalt i morent, i que els metges no en se'n surten de fer el diagnòstic.

Diuen que no poden trobar cap raó pel problema; i tanmateix el pacient es va esllanguint de mica en mica.

Com se les hi hauria la Ciència Cristiana amb aquesta situació?

Per començar, cap cas no és un trencaclosques pel Científic Cristià, puix per ell cap cas no és mai material.

Tots els casos són sempre pecat, **el pecat d'acceptar una ment a part de la Ment única**, transgredint així el Primer Manament, i doncs, tots deu.

Aquest és el sol i únic pecat, el pecat dels pecats. Aquest pecat encarna tot l'odi, l'enveja, la gelosia, la malícia, la revenja, la cobejança, la luxúria, el desig, etc. És *“l'error fonamental d'haver fe en les coses materials ... el pecat invisible, l'enemic desconegut, el desig feral que vulnera els manaments divins.”*

No es pot tocar cap nota de suggestió àvola si no és en una o altra d'aquestes cordes, que es poden resumir en *“fe en les coses materials.”* (Ret. 31:16)

En destruir, doncs, un enemic desconegut, pretesament fi, escandelles el camp de la suggestió, per no deixar-hi cap racó on el mal s'hi pugui amagar.

Saps que el mal no és ment, puix Ment vol dir saviesa, intel·ligència, la veritat de tota cosa.

Saps que el mal no és un creador i doncs, no té cap avinguda ni canal, cap home, dona, infant, lloc o cosa, per mitjà del qual hi pugui actuar. No té res per mitjà de què ni sobre què hi pugui actuar, ni objecte ni subjecte.

Saps que no té poder; cap acció; cap llei per menar o controlar ningú ni res; cap història; ni passat, ni present, ni futur; cap llei de continuïtat ni de lloc.

El mal no té lleis mèdiques, anatòmiques, fisiològiques, materials, naturals, ni de cap altra mena, que pugui fer servir.

Com a suggestió mental àvola, divorciada de tota materialitat, el mal no pot operar hipnòticament com una creença de malaltia, de mort, de metzina, etc, ni tenir cap mena d'influència.

El mal no fa resistència a la Veritat ni a l'activitat de la Veritat, ni a la pregària de la Ciència Cristiana, que és tractament.

No té substància material, cap presència corporal que pugui resistir ni fer nosa a l'operació de la Veritat.

No pateix cap mena de procés, de desenvolupament, de decandiment ni de defalliment, que ajorni el desplegament metòdic de la Ment.

Abastes així tot l'assortiment de suggestions hipnòtiques i destrueixes totes les avingudes per la ment àvola.

En fer això, **deixes dreta la inevitable convicció final, el discerniment que Déu, el bé infinit, és l'única Ment, l'única presència.**

Conclusió

La Sra. Eddy a Ciència i Salut hi il.lustra del tot un cas. Planteja un cas de malaltia del fetge.

Els casos exposats aquí s'han emprat per il.lustrar un cert procés general, si es fan servir arguments,.

Però de cap manera aquests casos volen tocar els detalls de cada cas, ni definir com tu mateix te les hauries d'heure amb un cas.

No són fòrmules en cap sentit de la paraula.

Les fòrmules són atziagues a la Ciència Cristiana perquè són materialisme pur.

Només la intel.ligència t'ha de menar i ensenyar-te amb què te les has d'heure.

Amb la intel.ligència infinita com la teva intel.ligència, pots saber exactament amb què te les has d'heure i com heure-te-les-hi.

Et refies supremament del teu enteniment perquè Déu és la teva Ment, i saps tot el que et cal saber de cada cas.

Cada cas és distint i únic, o no podria ser un cas.

No hi ha duplicació de res a la Ment ni a la Seva negació.

Dos pensaments iguals no serien dos, ans un. No hi ha, doncs, duplicació, ni còpia, ni imitació de tractament.

La Ment és sempre nova i espontània, i la negació de la Ment, éssent el denegament de la Ment, és igualment nova i automàticament present.

Cada moment emmena la seva oportunitat particular, i **un cas** és una oportunitat presentada amb el llenguatge que pots capir més bé per treure'n profit.

És l'oportunitat de fer una bona interpretació. Cap cas no li plateja complicacions a la intel.ligència.

No hi ha res amagat, desconegut, o que no s'hagi revelat del cas.

La Ment, entesa com il.luminació, es pot manifestar de qualsevol manera.

Pots saber tot el què et calgui del cas, i ho saps.

Aquesta il.luminació es pot manifestar com quelcom que el pretès pacient et diu; es pot manifestar com quelcom que llegeixes, o que una altra persona et diu; es pot manifestar com la teva pròpia conclusió.

Però allò que et cal saber, es manifestarà; sempre es manifesta quan reconeixes la intel.ligència infinita com l'única i sola Ment, l'únic i sol Practicant; quan reconeixes que és la teva Ment en aquest cas.

Déu no està mancat de mitjans per informar la Seva pròpia idea.

Estigues a l'aguait, doncs, de no limitar-Lo; ans *“Desplega els teus afectes pel Principi que ho belluga tot harmoniosament, des de la caiguda d'un pardal fins els giravolts d'un món.”* (Mis. 174:10)

Tingues només Déu per guia.

Ets sol amb el teu *“propri ésser i amb la realitat de les coses.”* ('01 20:9)

Si al teu pensament no hi deixes entrar mai un “tercer,” t'adonaràs que ets el rei i sacerdot “de Déu,” que el Revelador esmenta. Seràs posseït de tota la majestat i el poder que pertanyen a aquesta reialesa i a aquest sacerdoci. (Apoc. 1:6)

“Corona el poder de la Ment com el Messies,” (CiS 116:14) i *“dóna-li a la Ment la glòria, l'honor, el domini, i el poder que hom li deu eternament al seu sant nom.”* (CiS 143:29)

Aquest és l'Esperit de la Ciència, l'únic que guanya la victòria.

Els arguments només serveixen per menar-te a tu, no pas al pacient, a la convicció final i absoluta que l'Esperit és suprem i ho és tot.

I així parles com “*un que té autoritat.*” (Mateu 7:29)